Vážené čtenářky a čtenáři,

při bědování nad stavem naší krajiny a ztrátou biodiverzity často zapomínáme, že u nás nemáme jen nejstarší přírodní rezervace, ale také jednu z nejdelších tradic obnovy přírody. Pojmy jako tvorba krajiny, územní systémy ekologické stability, revitalizace toků či obnova květnatých luk jsou u nás součástí ochranářské hantýrky, legislativy i každodenní reality už přes půl století. Skvělou ukázkou, jak úspěšně obnovu dělat, je dodnes světově uznávaná péče o bělokarpatské orchidejové louky.

Když tedy potřebu obnovy přírody k zajištění funkčnosti ekosystémů konečně reflektovaly i globální a evropské strategie, zdálo by se, že stačí říct: víme co, jak i kde, a máme zkušenosti. Stačí využít erudici, sehnat peníze a můžeme patřit k evropským premiantům.

Realita je ale složitější. Bariérou není nedostatek know-how, ale chybějící společenská objednávka a politická vůle. Veřejnost často vnímá potřebu obnovy ad hoc – většinou až při suchu, kůrovcové kalamitě či povodních. Propojení s evropskou politikou navíc vytváří prostor pro populistické reakce posilované „rvačkou“ o napjatý rozpočet i faktem, že se v tématu angažují vedle expertů i environmentální neziskovky. Potřeba řešit stav přírody a krajiny se tak často ztrácí v lomozu kulturních válek.

Příprava Národního plánu obnovy přírody byla v ČR transparentní a inkluzivní, v rámci Evropy je bezpochyby příkladem dobré praxe. Toto číslo Fóra ochrany přírody se mu detailně věnuje, a to očima přímých aktérů. Přeji vám inspirativní čtení a naší přírodě co nejúplnější realizaci tohoto plánu.

Ladislav Miko